

Sygn. akt I KK 8/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2019 r.,

sprawy **V. B.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt VIII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt XV K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazaną.**

UZASADNIENIE

Sygn. akt I KK 8/19

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji obrońca skazanej V. B. **zarzucił** mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących obrazu art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 i art. 410 k.p.k. wskutek pozornej, chybionej i niepełnej kontroli odwoławczej, poprzez szczątkowe i lapidarne odniesienie się w uzasadnieniu Sądu II instancji do:

- 1/ zarzutu apelacji dotyczącego oparcia orzeczenia Sądu I instancji niemalże wyłącznie na zeznaniach współoskarżonego K. W. , a niepotwierdzonych w sposób dostateczny innymi dowodami i uznaniem za niewiarygodne wyjaśnienia V. B., co przejawiało się w tym, że Sąd Okręgowy odniósł się do tej części apelacji ograniczając się do zdawkowych konstatacji wskazujących na prawidłową ocenę wyjaśnień - co skutkowało istotną wadliwością orzeczenia w zakresie błędnej oceny odpowiedzialności oskarżonej;
- 2/ zarzutu apelacji dotyczącego dowolnego, apriorycznego założenia, że osobą współdziałającą z oskarżonym W., jest V. B. , podczas gdy jedynym dowodem przemawiającym za jej sprawstwem są pomówienia współoskarżonego, co przejawiało się w tym, że Sąd Okręgowy *de facto* ograniczył się do powtórzenia argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 3/ zarzutu apelacji polegającego na wadliwym obdarzeniu walorem wiarygodności świadka A. T., podczas gdy wartość jego depozycji osłabia pokrewieństwo z T. Ś., który zdaniem oskarżonej mógł być inspiratorem czynów, które są jej przypisywane, jak również pominięcie faktu, że wartość dowodową jego depozycji dodatkowo obniża choroba psychiczna, której wynikiem była hospitalizacja w zakładzie psychiatrycznym;
- 4/ zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez brak jego wszechstronnego rozpatrzenia, a jego ocenę sprowadzając do wskazania zasad skutecznego jego podnoszenia, bez uwzględnienia merytorycznych podstaw tego zarzutu w świetle wskazanych przez skarżącego uchybień odnoszących się do oceny materiału dowodowego;
a nadto, zaakceptowanie i powielenie uchybień Sądu I instancji;
- 5/ obrazy prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k., poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie, jak również art. 297 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie w zaistniałym stanie faktycznym, a polegające na błędnym przyjęciu, że V. B. w zakresie czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku Sądu I instancji, wypełniła znamiona przypisane dla przestępstwa oszustwa oraz oszustwa finansowego, podczas gdy umowa pożyczki nr (...) na kwotę 3000 zł została spłacona w całości jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego i

nie doprowadziła pokrzywdzonej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego konsekwencją były dalsze uchybienia Sąd Rejonowego polegające na rażącym naruszeniu prawa procesowego a to art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., polegające na nieumorzeniu postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego.

6/ obrazę prawa materialnego, a to art. 12 k.k., poprzez nieprawidłowe jego zastosowanie i uznanie, że czyny opisane w pkt. III i IV części wstępnej wyroku Sądu I instancji stanowią zachowania składające się na jeden czyn ciągły, podczas gdy zachowanie opisane w pkt III jest prawnokarnie irrelewantne, co wyklucza zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego.

Prokurator Rejonowy w B. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanej V. B. jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza treści zarzutów i części motywacyjnej wniesionej kasacji wskazuje, że jej Autor kwestionuje jakość dokonanej przez Sąd Okręgowy w B. kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji oraz jej efekt. Zarzuty kasacyjne sprowadzają się w istocie do wykazania, że Sąd Okręgowy w B. nie rozważył w prawidłowy sposób tj. zgodnie z żądaniem apelującego, zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji z dnia 29 stycznia 2018 r., tym samym utrzymując błędne rozstrzygnięcie Sądu I instancji w mocy. Zapewne tak sformułowany zarzut jest wynikiem niedostatecznej lektury pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w B. w sposób precyzyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wyczerpująco wskazał czym kierował się wydając wyrok i przekonująco umotywowował przyczyny niepodzielenia zarzutów i wniosków apelacji, o czym przekonuje kompleksowa, a nie wybiórcza, jak to czyni Autor kasacji, analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu. Sąd Okręgowy w B. przekonująco uzasadnił powody, dla których pozytywnie zweryfikował zupełność i prawidłowość postępowania dowodowego, wskazując, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności wyjaśnień K. W. oraz w pełni z nimi

korespondujących zeznań A. T., dokumentów i informacji nadesłanych przez (...) Kasę Oszczędnościowo - Kredytową im. (...), zaświadczenia o zatrudnieniu oskarżonego, a nadto ustaleń poczynionych podczas rozprawy odwoławczej, ocenianych przez pryzmat logiki i doświadczenia życiowego we wzajemnym ze sobą powiązaniu, okoliczności czynu i wina nie budzą wątpliwości. Sąd Okręgowy w B. uczynił to zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do przedstawionych w kasacji zarzutów rażącego naruszenia art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 i 3 k.k. poprzez uznanie V. B. winną wyłudzenia w dniu 25 kwietnia 2013 r. pożyczki w kwocie 3000 zł w sytuacji, gdy została ona spłacona jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego w tej sprawie, to Sąd Najwyższy w pełni podziela prezentowane w pisemnej odpowiedzi prokuratora na kasację, powody uznania tych zarzutów za niezasadne (por. str. 5 tej odpowiedzi), wobec czego nie ma potrzeby ich przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.